

Қурбони

[Тоҷики – Тажикӣ – طاجيکيۃ]

2010 - 1431

islamhouse.com

"الأضحية"

« باللغة الطاجيكية »

2010 - 1431

islamhouse.com

Қурбони

"الأضحية"

Таърифи Қурбони:

Қурбони дар луғат ба Ҳайвоне гуфта мешавад ки барой забҳ қарор додаш шуда бошад, ё ҳайвонеки дар рузҳои Ид қурбони мешавад,

Ва дар истилоҳ: қурбон иборат аст аз забҳи ҳайвони махсусе ки дар замони махсус ба нияти тақарруб ва наздики ба Худованд кушта мешавад.

Ва сабаби номгузори он ба "Узҳия" ин аст ки дар вақти Зуҳо ва ё вақти чошт кушта мешавад. Худованд мефармояд :

﴿ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ الْأَنْعَام: ١٦٢ ﴾

Маъно: "бигу ҳамоно намоз ва қурбониям ва зиндагони ва маргам барой Худованд аст,ки ҳеч шарике надорад"

Ва Худованд дар ҷой дигар мефармояд:

﴿ وَفَدَيْنَهُ بِذَبِيحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ الصَّافَات: ١٠٧ ﴾

Маъно: "Мо Қурбонии бузург ва арзушмандеро фидой у кардем".

Ҳукми Қурбони

Қурбони барой касеки иститоати анҷом додани онро дошта бошад вочиб аст. чуноне ки дар Ҳадиси шариф омада аст ки онро Ҳазрати Абу Ҳурайра ривоят мекунад:

« مَنْ كَانَ لَهُ سَعَةٌ وَلَمْ يَضَحَّ فَلَا يَقْرَبَنَّ مُصَلَّاتَنَا »

Маъно: "ҳар касе бо вучуди тавоноии моли қурбони накунад, ба мусаллои Иди мо наздик нашавад". Ва инчунин мефармояд:

(من ذبح قبل أن يصلي فليعد مكانها أخرى، ومن لم يذبح فليذبح)

Маъно: "ҳар кас пеш аз намози ид қурбонии карда аст, бояд баъд аз намоз ҳайвони дигареро баҷой он қурбони кунад, ва ҳар кас қурбони накарда бошад пас ҳам акнун қурбони кунад".

Зоҳири ин ҳадис далолат ба вучубияти қурбони мекунад ва ҳеч далиле бар хилофи ин ҳадис наомада аст.

Ибтидои вақти Қурбони

Худованди мутаъол мефармояд:

(فصل لربك وانحر) "الكوثر ۲"

Маъно: "Танҳо барой парвардигори худ намоз бхон ва қурбони бикун"

Ин оят далолат бар ин мекунад ки вақти қурбони пас аз намози ид шуруъ мешавад, зеро худованд дар ин оят аввал

намозро зикр кард ва баъд аз он қурбониرو, ва инчунин дар ҳадиси пайғамбари Худо омада аст ки мефармояд:

«رَبِّ أَوْلَ مَا نَبْدَأُ فِي يَوْمِنَا هَذَا أَنْ نُصَلِّيَ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ فَقَدْ أَصَابَ سُنتَنَا، وَمَنْ نَحَرَ قَبْلَ الصَّلَاةِ فَإِنَّمَا هُوَ لَحْمٌ قَدَّمَهُ لِأَهْلِهِ، لَيْسَ مِنَ النَّسْكِ فِي شَيْءٍ»

Маъно: "Аввалин чизеки мо имруз шуруъ мекунем намози идро мехонем ва сипас қурбони мекунем, пас ҳар касеки чунин кунад тибқи суннат ва равиши мо амал карда аст, ва ҳар кас пеш аз намоз қурбони карда бошад, қурбонии у дуруст нест, балки он қурбоияшро гуё танҳо барой хонаводаи худ кушта аст, ва аз он қурбонияш барой у савобе нест".

Охири вақти қурбони

Пайғамбари Худо мефармояд: (كل أيام التشريق ذبح)

Маъно: "тамоми рузҳои ташриқ вақти қурбони аст" яне: тибқи ин ҳадис ҳамаи аёёми ташриқ вақти қурбони аст, ва айёми ташриқ яне:

"Рузи иди қурбон ки даҳуми зилҳиҷча аст, ва се руз баъд аз он рузи ёздаҳум, дувоздаҳум, сездаҳум мебошад" ва охири вақташ то шиштани офтоби рузи чаҳоруми иди қурбон идома дорад.

Шурутҳои Қурбони

Шарти якум: Ҳайвонеки қурбони мешавад бояд аз чаҳорпоёни аҳли бошад, ки иборатанд аз: Шутур, Гов, Гусфанд, Буз.

Худованд мефармояд

(على ما رزقهم من بهيمة الأنعام) "الحج: ٢٨"

Маъно: "чаҳропоёнеро забҳ кунанд ки Худо барояшон ато карда аст".

Шарти дуом: Ҳайвоне ки қурбони мешавад ба сини муътабари шаръи расида бошад, чун Пайғамбари худо мефармояд:

«لَا تَذُبُّوهُ إِلَّا مُسِنَّةً إِلَّا أَنْ يُعْسَرَ عَلَيْكُمْ فَتَذُبُّوهُ جَذَعَةً مِنَ الضَّأْنِ»

Маъно: "Забҳ накунед магар ҳайвоне болиғеро ки дандоҳои ширёш афтада бошад, агар он барой шумо душвор бошад пас гусфандеро қурбони кунед ки яксолагиро пура карда бошад".

Сини шаръи барой ҳайвонои қурбони мешуда чунин мебошад:

Шутур: фуқаҳо иттифоқ доранд ки шутуреки қурбони мешавад бояд панҷ сола бошад ки барой ҳафт нафари қурбони кунанда кифоят куна

Гов: бояд ду сола бошад ки барой ҳафт нафари қурбони кунанда кифоят кунад.

Буз: бояд як солаи пура бошад ва ба соли дуом дохил шуда бошад, яне "Бузеки тамоми баданаширо пашм пушида бошад, ва барой як мард ва хонаводаҳош кифоят мекунад.

Гусфанд: Бояд як сол дошта бошад, яне "гусфандеки тамоми баданаширо пашм пушида бошад" ва дар ин масала байни фуқ аҳо ихтилоф аст ки баъзе аз онҳо гусфанди чор моҳаро ҷойз медонанд, ва барой як мард ва хонаводааш кифоят мекунад.

Шарти сеюм: Ҳайвоне ки қурбони мешавад бояд аз ҳар гуна айбеки монӣи қабули қурбони мешавад солим бошад. чун Пайғамбари худо дар ҳадиси шариф мефармояд:

«أَرْبَعٌ لَا تَجُوزُ فِي الْأَصْحَى الْعَوْرَاءُ بَيْنَ عَوْرَتِهَا وَالْمَرِيضَةُ بَيْنَ مَرَضِهَا وَالْعَرَجَاءُ بَيْنَ ظَلْعِهَا
وَالْكَسِيرُ الَّتِي لَا تَنْقَى»

Маъно : "Чаҳор ҳайрон барой қурбони ҷойз нест:

Якум: Ҳайвони қуреки қурияш ошкор бошад.

Дуюм: Ҳайвони бемореки беморияш ошкор бошад.

Сеюм: Ҳайвони лангеки лангияш ошкор бошад.

Чаҳорум: Ҳайвонеки узви шикастагияш беҳбуди намеёбад,
"устухонҳояш мағз надошта бошад".

Ва дар назди Эмом Тирмизи "والعجفاء التي لا تنقى" ҳайвонеро
мегуянд ки чунон лоғар ва заъифе бошад ки устухонҳояш
мағз надошта бошад".

Ва дар дигар ривоят омада аст ки :

«أَمَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- أَنْ نَسْتَشْرِفَ الْعَيْنَ وَالْأُذُنَ»

Маъно: "Расули Акрам ба мо амр намуд ки ҳангоми интиҳоб
қардани ҳайвони қурбони диққат кунем ки чашм ва гуши
ҳайвон солим бошад"

Панҷум: ҳайвонеки бештари шохаш аз назари тули ва арзи аз
байн рафта бошад, истифода бурдан аз ин ҳайвонҳам дар
қурбони ҷойз нест

Ҳайвонотеки қурбони қардани онҳо макруҳ аст:

Якум: Алмуқобала: он ҳайвоне вст ки қисмати болой гушаш
қатъ шуда аст, ва тикаи гушаш овезон аст.

Дуюм: Алмудобара: он ҳайвоне аст ки як тарафи гушаш
қатъ шуда аст.

Сеюм: Ашшарқо: он ҳайвоне аст ки гушаш аз назари тули пора шуда бошад.

Чаҳорум: Алхарқо: он ҳайвоне аст ки гушаш ба сурати доира сурух шуда бошад. яне ҳамай инҳо далолат бар ин мекунад ки қатъ будан ва ё пора будани "нисфи гуш ё бештар аз нисфи гуш" яне агар гуш аз ним зиёдаш қатъ ё пора бошад он ҳайвон маъюб ҳисоб мешавад, ва истифодаи он барой қурбони дуруст нест, аммо агар буридагии гуш аз ним кам бошад қурбони қардани он дуруст аст ва ишколе надорад. ва ҳукми "Дум" низ ҳамчунин аст, ва қиёс бар он ҳар чизеки сабаби кам шудани гушт батаври ошкор шавад ки сабаби нақс шудан дар зебои хилқати ҳайвон ошкор шавад.

Умуреки Қурбони кунанда дар даҳи зиҳичча бояд аз онҳо худ дори кунад:

Пайғамбари Худо дар ҳадиси шариф мефармояд:

«إِذَا دَخَلَتِ الْعَشْرُ وَأَرَادَ أَحَدُكُمْ أَنْ يَصْحَى فَلَا يَمَسَّ مِنْ شَعْرِهِ وَنَشْرِهِ شَيْئًا»

Маъно: "Вақте ки даҳи аввали зилҳичча даромад агар касе аз шумо

қасди қурбони қарда бошад бояд то замонеки қурбони мекунад аз муй ва пусти худ чизе нагирад "яне: муйҳо ва нохунҳои худро қуро қуро накунад. пас шахсеки меҳоҳад қурбони кунад бояд муйҳои бадани худро аз қуро қардан ва тарошидан ва қандан ва ғайра худдори кунад ва ин ҳукм шомил ба ҳамаи муй бадан мебошад, ҳамчунин аз қуро қардани нохунҳо ва ё қандани онҳо худдори кунад, ва агар қурбони кунанд ба яке аз ин қоро муртақиб шавад қурбонии у дуруст аст, аммо аз амри худо ва расулаш нофармони қарда аст.

Равиши Забҳ қардани дуруст

Эмом Муслим дар саҳиҳаш ривоят карда аст ки Пайғамбари Худо фармуданд:

«يَا عَائِشَةُ هَلُمِّي الْمُدِيَةَ». ثُمَّ قَالَ « اشْحَذِيهَا بِحَجَرٍ ». فَفَعَلْتُ ثُمَّ أَخَذَهَا وَأَخَذَ الْكَبِشَ فَأَضْجَعَهُ ثُمَّ ذَبَحَهُ ثُمَّ قَالَ « بِاسْمِ اللَّهِ اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَمِنْ أُمَّةِ مُحَمَّدٍ » ثُمَّ صَلَّى بِهِ».

Маъно: "Э Оиша кордро "корча" биёр, сипас фармуданд: онро дар санг тез кун, Оиша "р.з" корчаро тез кард, Пайғамбари худо корча бардошт ва "Кабшро" бар паҳлу хоб кард ва онро забҳ кард ва сипас фармуд: баноми Аллоҳ, Парвардигоро инқурбониро аз Муҳаммад ва Оли Муҳаммад ва Умати Муҳаммад бипазир"қабул кун" ва сипас қурбони карданд. ва ин ҳадис далолат бар ин мекунад ки гусфандро вақти қурбони кардан бар паҳлу хобидан мустаҳаб аст, ва хобидани гусфанд бар паҳлу чап ва қарор додани он батафи қибла, инчунин ин ҳадис далолат бар ин мекунад ки забҳ кунанда бояд корчаро тез кунад, ва Бисмллоҳ ва Аллоҳу Акбар бигуяд, ва пас аз хун рехтан мегуяд ҳамон дуоеро ки Пайғамбаои худо гуфта буд. дар боло зикр шуд.

Чигуна тақсим кардани гушти Қурбони

Пайғамбари худо дар ибтидо аз захира кардани гушти Қурбони беш аз се руз манъ кардан ва сапас онро ҷойз донистанд, чуноне фармуданд:

«إِنَّمَا نَهَيْتُكُمْ مِنْ أَجْلِ الدَّاقَةِ الَّتِي دَقَّتْ فَكُلُوا وَادَّخِرُوا وَتَصَدَّقُوا»

Маъно: "Ҳамоно шуморо аз захира кардани гушти қурбони бахотири вуруди саҳронишинони фақир ба мадина манъ кардам, пас аз ин метавонед аз гушти қурбони бихуред ва захира кунед ва садақа диҳед"

Ва барой хонаводаи қурбони кунанд мустаҳаб аст аз гушти қурбони бихуранд ва барой худашон захира кунанд ва меқдоре аз онро ҳадия кунанд ,ва меқдоре аз онро ба фақирон ва муҳтоҷон садақа кунанд, ва дар дини ислом барой "захира кардан ва садақа,ва ҳадия "меқдори муаяне таин нашуда аст, яне: худи соҳиби қурбони чихелеки бихоҳад он гуштро тақсим ва ҳадия кунад ва чи миқдоре бихоҳад барой худ захира кунад.аммо фурухтани гушти қурбони ва ё додани исме аз он барой Қассоб "ҳақи Қасобияш" манъ шуда аст.

Ҳукми Мусалмонекӣ тавоноӣ Қурбонино надорад

Пайғамбари худо аз ҷой он касонеки тавоноӣ қурбонино надоранд аз "умматаш "қурбони карда буд то онҳоам аз аҷру савоби қурбони бенасиб нашаванд, Пайғамбари худо дар вақти забҳ кардани яке аз гусфандҳо гуфт: "Бисмиллоҳ ва Аллоҳу Акбар, Парвардигоро:ин аз тарафи ман ва ҳар касеки аз умматам қурбони накарда аст".